

حضرت سلطان باهو (رحمته الله تعالى عليه)

سلطان العارفين حضرت سلطان باهو یکی از بزرگان دین و اولیای کامل و عارفان معروف و صوفیایی راستین و نویسندگان و برجسته ترین شعرای زبان پنجابی، عربی و فارسی شبه قاره پاکستان و هند می باشد- وی در قلعه شورکوت از توابع جهنگ (پنجاب) پاکستان در سال ۱۰۳۹ هجری چشم به جهان گشود. وی ۱۱۰۲ هجری در شهر شورکوت (جهنگ) رحلت نمود.

دودمان حضرت سلطان باهو (رح):

اسم پدرش بازید محمد بود. او مردی صالح، حافظ قرآن، فقیه، سر باز شجاع و در مناطق کوهستان منصب دار سلطنت دهلی بود. خانواده نزد شهاب الدین محمد شاهجهان، امپراتور سلسله تمپوریان هند، از احترام زاید الوصفی برخوردار بود و زندگی آسوده ای داشت.

تحصیلات:

بدون تردید سلطان باهو ولی مادر زاد بودند. وی به هیچ مدرسه نرفت و نزد هیچ معلمی درس نخواند. اما گفته می شود که تحصیلات مقدماتی و تعلیمات دینی را از مادر خودش فرا گرفت. وی از فیوض و برکات علوم باطنی و معنوی بر خوردار بود. حضرت پیر عبدالرحمن قادری بیعت کرد. پس از بیعت خرقة خلافت به وی عطاء نمود.

ویژگیهای زندگی حضرت سلطان باهو (رح):

حضرت سلطان باهو (رح) مرد درویش صفتی بود تجمل و تصنع را دوست نداشت. فقر محمدی (ص) خاصه او بود. صبر و قناعت و صوفی مشرب بود. علم باطنی اش بر جمله علوم ظاهری رجحان داشت. ظاهرش از شریعت محمدی آراسته و باطنش به صفا پراخته بود. پادشاه هند اورنگ زیب عالمگیر سه بار با سلطان باهو ملاقات کرد.

توحید و محبت رسول (ص) :

در تعلیمات وی توحید عضو لازم برای مومن است. می فرمایند: "اگر خواهی که خداوند متعال بر تو خشنود شود اشغال توحید معرفت محبت با خلاص مع الله باش. تمام کلامش مشتمل بر پیام های صلح و آشتی است و همیشه درس اتحاد و یکپارچگی می دهد و عقیده دارد که خدا از شه رگ انسان نزدیک است. در عین الفقر می سرودند :

"ز شهرگ خدا نزدیک چون گویند دور

تو از او پس دور ترا او با حضور"

اتباع رسول (ص):

چون حضرت سلطان باهو عاشق رسول هم بود در افکارش و اشعارش اتباع رسول و پیروی پیامبر هم دیده می شود. می سرودند:

محمد چو بینی بیابی خدا

خدا را مکن از محمد جدا

آثار حضرت سلطان العارفين حضرت سلطان باهو (رح):

حضرت سلطان العارفين سلطان باهو (رح) در زمینه تصوف و عرفان ۱۴۰ کتاب و رسایل به زبان های مختلف از جمله فارسی و پنجابی تالیف کرده که از میان آنها چندین اثر در دست است. از حضرت سلطان باهو (رح) کتابی به زبان پنجابی بنام " ابیات باهو " و کتب های دیگر ۱۳۹ به زبان فارسی نثر و یک دیوان به زبان فارسی که مشتمل بر ۵۴ غزل می باشد باقی مانده است.

وقتی ما آثارش را می خوانیم به این نتیجه می رسیم که همه نکات فلسفه و افکار وی از قرآن و سنت اخذ شده است. آثارش سرمایه گران قدر علم و معرفت و گنجینه بزرگی برای سالکان حقیقت و معرفت می باشد. کلامش مشتمل بر پیام های صلح و آشتی است و همیشه درس اتحاد و یکپارچگی می دهد.